

осъществима. Истинската любов е свободна и безусловна, тя сякаш принадлежи на някакво друго ино-битие, което навярно започва след смъртта. Докосването до нея е безумие и страдание, то отключва творческия процес, снабдява с друг емоционален хоризонт и интелектуален рефлекс субекта. Мисловният модел на героя я изключва като постижима реалност, тъй като добре познава нравите и порядките на настоящето. Не случайно Христофоров ще изговори, ще отиграе твърде детайлно възможностите за осъществяване на тяхната любов в настоящето, показвайки добро познаване и владение на социално нормативизираното поведение и език, за да разкрие пред Мила *желязната логика на обстоятелствата, която налага отлагането на брака им с една година*. Интуитивното познание го изправя пред загадките на битието из-вън самите нас. Семантично пространството на гробищата надгражда в тази посока своите значения. Мистичната екзалтираност на Мила, цялото ѝ раздвоено същество акцентират върху този съществен момент от развитието на любовната драма помежду им. Това моментно докосване до мистичната същина на любовното изживяване унищожава егоизма, разгражда удобните фантазми и илюзии - прави реалната им любов още по-невъзможна. Екзистенциалната конфликтност влиза в своите територии на владение, настанява се във вътрешния свят на протагонистите и предопределя трагизма им.

Драмата на Мила произтича не толкова от разлагащия се, въз-желан образ на любимия като опора и защита в едно враждебно общество, като съдържание на живота и подменена ценностна система, колкото от усещането, че Другият се изплъзва, че никога вече няма да съумее да го притежава, нито дори да го достигне такъв, какъвто нейните желания са го представяли. Любовният курс на героинята сякаш следва основните постулати на психоаналитичната процедура. Родителската санкция, агresiите и неразбирането на средата полагат любовта ѝ към Христофоров в по-особен контекст, превръщат я в по-особен тип изживяност. Стремещът към сливане, към пълна идентификация с Другия се оказва резултат от изтласканите чувства на любов, самота, изолираност и несигурност в една враждебна среда /*"Аз - аз имам само тебе...Аз те чакам просто като съдържание на моя живот.....Няма мигновение, през което да не съм мислила за тебе. Повечето време ти си далеч от погледа ми - но аз те извиквам во въобра-*